

Hudu ja Meeta.

Jutustus wanast ajast.

Kirjutanud

A. Saal.

Rakweres.

P. Erna raamatukaupluse kulguga.

Дозволено Цензурою Дерптъ, 25. Ноября 1891 г.

Печатано въ Типографіи А. Зейдельберга въ г. Вейсенштейнѣ.

1. Unenägu.

Hirm ja ahastus täitis Tallinna elanikka, sest kuus päewa juba seisid Gesti malewa linna ümber ja ei lastnud ühtegi hingelist fisse ega wälja. Mitu korda oli linna sõjavägi waenlasti tagasi katsunud lüüa, aga kõik katsed olivad nurja läinud. Üga mees linnas teadis, mis neil oodata on, kui wäljaspoolt abi ei tule. Ühel pimedal ööl olivad saadikud laewaga Daanimaale saadetud Tallinna ümberpiiramisest sõnumid wiima ja kuningalt abi otsima, aga torm näis waenlaste poolt olema, sest teise päewa õhtul tõiwad wahutamad laened abi otsima saadetud laewatükid linna all randa.

Gestlased nägivad seda ja nende rõõm oli otsata. Laewa wäed olivad nende nõuus, nende asi oli õige, — julgus hinges ja lootus südames kaswis. Neg oli ilnud, millal nad oma kadunud priiust tagasi wõimad wõita, mis Daanlased ja Sakslased neilt poole istasaja eest riisunud. Kaks inimese põlwe olivad nad neid ahelaid fannud, mida nende wanemad ei tunnud. Wõitjate käsi ei olnud veel igale poole üle rwe maa ulatanud ega ära häwitada suutnud, mis gewaste kaswis ja hufatust ahwardas. Kaugel homiku pool Gestimaal sügawa metsa keskelt elas veel niwalde sugu, noor würstipoeg Uudu, kelle soontes

ta kuulja efiwanema meri woolas. Palaw isamaa ja rah-
ma armastus oli teda suureks laswatanud, muinasjutuli-
sed wanemate waprad teod julguse tuld ta südamesse
külwanud ja rahwa milets saatud teda unes ja ilmsi
peastmise plaanibega täitnud. Poole aastasaja sees
oli ära kurnatud rahwas jälle kofunud ning nii kau-
gele fuurdunenud, et mõera mäewalla teotawad ahe-
lad maha raputada mõis katsuda.

Ja nii ka sündis. Moor würst pani oma wana-
isa sõjasarme hüüdma, tema truud alamad kogusiwad
ta ümber kofku ja töotasiwad wiimse weretilgani oma
kadunud priiuse eest mõidelda ning isamaa kingud ja
hiied mõderastest isandatest puhastada. Wägewalt lae-
netas waimustuse woog üle maa ja kiskus enesega
ühes, kes aga piiki ja ambut jõudis kanda. See oli
kõik nõnda ruttu ja waguft sündinud, et Tallinna lin-
nalased enne sellest midagi ei teadnud, kui nad juba
linna müüridelt, mis sel korral weel walmis ei olnud,
waenlasti eneste ümber nägiwad.

Seitsmendama päewa öösel linna ümberpiiramisest
saadik nägi rikas kodanik Junging und, mis peasemist
kuulutas. Järgmisel päewal wara hommikul kutsus
ta linna ülemad ja wanemad kofku ja andis neile
teada:

„Meie oleme kõige suuremas hädas, waenlased kipu-
wad juure mäega meie linna kallale. Nad on sealt poolt
tulnud, kust keegi ei teadnud karta. Nad ei ole küll
õppinud sõjamehed, aga nad pole ka mitte palgalised,
kes kõliseja kulla pärast oma mõõka tõmbawad — nad
on iseeneeste pärast wäljas. Meist sõdib iga üksik mees

iseene eest — oma priiuse, oma hea käekäigu, oma enese ja tema omaksete elu ja wara eest. Nemad ei hooli oma elust; nad ohwerdavad kõik mõidu eest; nad tulewad jampslitu julgusega ja surma põlgamisega meie wastu välja — meie ülemeelne ümberkäimine nende kõige kallima warandusega — priiusega — on nad põlema wihaga täitnud; meie ei ole seda ennem määrganud; nüüd loidab juba sõjatuli üle maa, ahwardab meid häwitada; nüüd oleme kadunud, kui abi wäljast ei tule.”

Koosolejad tundsiwad küll, et kõnelejal õigus oli, ja nad teadsiwad ka, et neile abi nii pea ei saa tulema. Raske ajal on hea nõuu kallis.

— Mis peame meie tegema? küsisiwad koosolejad nõuutumat.

— Meie võime peastetud saada, wastas Junging.

— Rudawiisi? küsiti mitmelt poolt korraka, ja koosolejate nägubelt paistis lootuse kiir.

— Ma olen und näinud.

— Sa oled und näinud? Und võib igaüks näha. See ei peasta veel ühtki.

— Aga minu unenägu peastab wistist, finnitab Junging, kui teie aga seda töotate täita.

— Meie tahame kõik teha, mis võimalik, töotastiwad koosolejad. Näagi, mis ja unes nägid?

— Ma olin ühe kõrgustiku peal, hakkas Junging kõnelema, seal tuli üks munga riides halli peaga mehe mu juurde ja rääkis minuga müristawal healel. Mulle tuli arusaamata hirm peale, mu liitmed hakkasiwad wäriseb ja mu hingamine läks raskeks. Ta